

zasloužili, nechce však chrániti ty, kteří svou nepoctivostí propuštění ze služeb velkého statku pozemkového a s tím spojenou ztrátu zaopatřovacích požitků sami zavinili.

Čís. 3965.

Dopravní řád železniční.

Stačí, bylo-li oznámení o překážce v dopravě řízeno odesílací stanicí na zástupce odesílatelova.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R II 191/24.)

Žalobce zaslal v říjnu 1921 vagon zboží do Maďarska. Vzhledem k mobilisaci proti Maďarsku byl vagon vrácen zpět do stanice odesílací, načež žalobce poslal vagon do Maďarska znovu a zaplatil znovu dopravné. Žalobu na dráhu o náhradu škody **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** zamítl, **o d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud opírá svůj názor, že železnice jest žalobci práva ze zažalované škody o to, že žalobce nebyl podle §u 74 (2) žel. dopr. ř. uvědoměn o zastavení dopravy do Maďarska a nebyl požádán o příkaz, při čemž vychází z nesporných skutečností, že zásilka byla podána na dráhu v D., že na nákladním listu byl označen jako desílatel žalobce pod svou brněnskou adresou, že stanice Teplá-Trenčanské Teplice dala mu zásilku k dispozici prostřednictvím stanice odesílací, a že stanice odesílací nevyrozuměla žalobce pod adresou udanou v nákladním listu, nýbrž správce pily v D., kde byla zásilka naložena. V §u 74 žel. dopr. ř. není ustanoveno, jakým způsobem má býti odesílatel uvědoměn o dopravní překážce a požádán o příkaz. Podle obdoby § 81 (1) žel. dopr. ř. má se to státi stanicí odesílací, ač nebylo-li již v nákladním listu navrženo, aby se tak stalo přímo, telegraficky neb poštou, takový návrh nebyl však v tomto případě učiněn. Podle §u 73 (3) žel. dopr. ř. musí příkaz odesílatelův býti podán u stanice odesílací. Jednala tedy stanice Teplá-Trenčanské Teplice podle předpisů, odeslavši vyrozumění odesílatele na stanici D. jako stanici odesílací. Tato stanice jednala ovšem na nebezpečí železnice, když vyrozumění neodeslala žalobci hned na adresu udanou v nákladním listě, nýbrž obrátila se o disposici na správce místní pily, kterou byla zásilka naložena; tento její postup nemohl však býti za daných okolností žalobci na škodu, nýbrž jen na prospěch, neboť zabezpečoval nejbezpečnější a nejrychlejší vyřízení. Správa pily přijala vyrozumění o dopravní překážce a udělila příkaz, aby zásilka byla dopravena do stanice B. Písemní disposice datovaná v D. dne 31. října 1921, jest podepsána jménem žalobce správou pily. Správa

pily přijala a vyřídila tedy vyrozumění dráhy o dopravní překážce jménem odesílatelovým a jako jeho zmocněnec. I když k tomu snad nebyla od počátku oprávněna, schválil žalobce tento její postup dodatečně (§ 1016 obč. zák.) tím, že uznává disposici správce pily za disposici svou a buduje na ní svůj žalobní nárok, tvrdě, že dráha se dopustila vůči němu zavinění tím, že oné dispoziční neposlechla. Vyrozumění správce pily o dopravní překážce musí býti proto posuzováno tak, jako by byl býval řádně vyrozuměn žalobce sám. Rozhodnutí odvolacího soudu, že železnice jest povinna žalobci náhradou škody, poněvadž ho neuvědomila dle Šu 74 (2) žel. dopr. ř. o dopravní překážce, spočívá na nesprávném právním posouzení věci, pročez musilo býti zrušeno a odvolacímu soudu býti uloženo, aby rozhodl o odvolání znova bez ohledu na tento svůj názor.

Čís. 3966.

Vyrovnačí řád.

Vyrovnaní neodporuje společným zájmům věřitelů již proto, že byla stanovena delší, jednotná splatební lhůta, jež byla schválena kvalifikovanou většinou věřitelů.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R II 193/24.)

V y r o v n a c í s o u d vyrovnaní potvrdil, r e k u r s n í s o u d odepřel vyrovnaní potvrditi. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Věřitelé, firmy Leopold F. a Rudolf E., podaly rekurs proti potvrzení vyrovnaní z důvodu, že výhrady dlužníku, ve vyrovnaní poskytnuté, jsou v rozporu s jeho jménem a že vyrovnaní odporuje společnému zájmu věřitelů. Rekurs pak v podstatě provedly v tom směru, že vyrovnačí kvota 35%ní jest splatnou do 18 měsíců najednou a nikoli v 18 měsíčních lhůtách, což je lhůtou příliš dlouhou, tím spíše, když není postačitelné záruky za správné zaplacení vyrovnačí kvoty. Soud rekursní vyhověl rekursu z důvodu, že lhůta splatnosti vyrovnačí kvoty jest příliš dlouhá a že dle vyrovnaní může dlužník během 1/2 roku uspokojiti některé ze svých dosavadních věřitelů dříve, kdežto ostatní věřitelé by musili čekat až do posledního měsíce platební lhůty, a že jest na bíledni, že se takové jednání přiči zájmům věřitelů, kteří mají nárok na stejnoměrně a současné uspokojení svých skoro na jednu třetinu snížených pohledávek. Leč vyrovnaní bylo přijato většinou věřitelů, kvalifikovanou dle Šu 42 vyr. ř. s vyrovnačí kvotou a s platební lhůtou odpovídající čl. I. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., a když věřitelé, o dlužníku a stavu jeho závodu zajisté dobře informovaní, s tímto způsobem vyrovnaní se spokojili, aniž by nějaké záruky správného a stejnoměrného splácení vyrovnačí kvoty byli žádali, nemá soud vyrovnačí důvodu, by v tom směru na vyrovnaní čeho měnil. Starost o takové záruky přenechává vyrovnačí řád věřitelům, jak z motivů zákona (Denkschrift) k §§ 46—48 patrně.